

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicis totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XXXVII. In Domin. VIII. Post Pentec. Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem? Luc. 16. 13. Arg. Anxio villico communicantur Consilia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XXXVII.

IN DOMINICA VIII. POST PENTECOSTEN:

Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem? Luc. 16. 13.

ARGUMENTUM.

ANXIO VILICO COMMUNICANTUR
CONSILIA.

I. Ors, quæ hodiernum villicum excepit, eadem nos versat universos. Aud. Omnes nos villici sumus, & cunctis administrationis suæ reddenda est ratio. Omnes nos, enuntiat Evangelii Præco Paulus, manifestari oportet ante tribunal Domini nostri IESU Christi, ut referat unusquisque, prout gessit in corpore suo, sive bonum, sive malum. Et forsitan non unus Domini sui bonis abusus est? Forsitan non unus dona fortunæ, naturæ, vel etiam gratiæ dilapidavit. Forsitan non unus eandem ob causam deferente illum iniquitate sua diffamatus est; vindictam exorantibus oppressis citatus est; instigante propria conscientia convictus est. *Ruga mea* (delicta mea) dixerunt testimonium contra me, ait Job. Forsitan non uni jam dicta dies, eaque proxima. Quidni igitur cum hodierno villico in nos ipsos descendimus? Quidni ad saniora consilia nos recipimus? Quidni cum eodem unusquisque nostrum eructet:

Quid faciam? Quò me vertam? Quem in vota vocem? Dominius exacerbatus, amici alienati, delatores multiplicati, tempus instat, gravitas urget, vita periclitatur; Quid faciam? Non agitur de rerum aliquo retinendo, de re quapiam levidenti tuenda, de bonis transitoriis vindicandis; sed de fama, de salute, de vita, eaque sempiterna conservanda. Quid faciam? Operam meam locabo aliis in fodiendo? Bonum hoc, sed viribus distitutor. Stipem ostiatim emendicabo? Bonum & istud; sed rubore suffundor. Concilia bo amicos cum hodierno villico? Optimum istud, at sæpius amicitia querit stipendium, & eo sublato rescinditur. Unde vero mihi opes, quibus alios devinciam, quam ipse egeam? Quid faciam? Ajo, si prudenter sibi quispiam consulere gessit, id evitet in vita, quod in morte devitalse peroptaret; id faciat in vita, quod in vitæ periodo fecisse concuperet. Quod consilium ut altius cordi imprimamus, lumen & robur piis suspiriis à divino Pnea-

2. Cor. 5. 10.

Job. 16.

Pneumate demissimè imploremus.

§. I.

*Non fac, qua moriens facta
fuisse nolis.*

II. **V**T consilium primum planius evadat, & tuo quisquis hæc audis, profundius cordi imprimatur, in eo te statu constitue, in quo laxatis concupiscentiarum frænis non Deo tuo, sed mundo & carni stipendia feceras, in quo sensibus tuis mancipatus ancillabaris, in quo tempus prope omne lusu, aliisque ludicris ineptiis fallere consueveras. In hoc statu constitutus finge te inopinatò tentari morbo, urgeri doloribus, & novissima conflictari valetudine. Finge adesse in coram peritissimos *Æsculapios*, quæ sæculares, qua spirituales, eosque unanimi suffragio denuntiare tibi, perinde ac *Ezechia* regi imminens *Libitinæ* periculum; ac insufurrare: *Dispone domui tuæ, morieris enim tu, & non vivies.* Finge si hæc minus afficiunt adesse, cœlitus destinatum nuntium, illumque tubâ horrifonâ ultimam divulgare horam: Hora novissima est, jam effluxit clesidra, jam consummata est iniquitas tua, & rationes totius vitæ tuæ in districto iudicio alterâ mox es positurus.

Dic sodes, quæ tunc tibi mens, quis sensus futurus? Vellesne memoriam tuam refarsisse speciebus inutilibus, indecentibus, ac noxiis? Vellesne intellectum consecrassè investigandis rebus curiosis, puerilibus, fallentibus, mendacibus? Vellesne semoto Deo cor, voluntatem, ac desideria omnia addixisse creaturis? Non assequeris quod dico.

III. Evolve me ipsum, & repeto Luo. 12. 19. quaestionem meam. Age intende ò miserime peccator, vellesne cum divite illo in bonis temporalibus exaggerandis intento; aut cum Epulone communicare, genio tuo indulgere, per fas ac nefas bona aggregare, in eodemque cum illis statu vivere, & mori? Quid dicis? Obtestor te per salutem animæ tuæ, reflecte te ad ea, quæ mihi responsurus es; & sincerè, quod in animo tuo concipisti deprome?

Avertant, inquis, id à me superi, malo millies cum paupere *Lazaro* in simeto vita fungi, quam cum divite purpura & bysso indui, splendideque, & opipare epulari. Siquidem mendicus ille *Lazarus*, ut metam cursus sui attigit, vespillionibus Angelis ad paradisi gaudia subvectus est; Epulo autem sepultus est in inferno. Et quis non eligat in modico exhauriri egestate, fame stringi, occupari ægritudine, & interim æternis perfrui gaudiis; quam momentaneis abduci comestationibus, & sempiternis excruciatu tormentis? Præstat hic miserimâ fortuna uti, cum spe præmiorum conferendorum, quam blandientis æstu secundo abduci, cum timore suppliciorum intentandorum. Bene habet.

IV. Sed fare mihi ultra quidnam de statu illorum sentires, qui non tantum opipare, sed basilicè etiam vitam agunt; quos perinde ac *Balthasarem* coronant hinc inde reginæ, ac concubinæ, qui luxu plusquam sibaritico disfluunt, & aureis, argenteis, immo & gemmeis calicibus pomposius gulæ velificant. An non tu hos beatos ebucinas? an non eorum fortuna comitante

Statu
peris opti
mus.

tante de vitæ statione decedere gesti-
res? Quid reponis?

Nec istud quidē ais. Neq; enim tanto-
pere me alliciunt illius cupiditæ: quan-
tum me percellit manus contra cande-
labrum scribentis; *Mene, Tecel, Pha-
res.* Id est: Numeravit Deus regnum tu-
um, & complevit illud: appensus es in sta-
tera, & inventus es minus habens: divisum
est regnum tuum, & datum est Medis &
Persis. Exemplū enim versa est cytha-
ra in luctum, & symphonia in plan-
ctum, ipse & temporali exutus impe-
rio, & æterno. Quis ergo non præ-
optet salem lingere, aut vitam doliarum
cum Eremitis agere, aut cum Israelitis
sub lupato gemere; & interim in occi-
dua aucupari sceptræ; quam siculis
mensis accumbere, colliquescere vo-
luptatibus, totamque spirare Arabiam,
& postliminio æternum gemere in ca-
tastis. Bene est istud.

V. Quid si autem te illa famacif-
sima Sodalitas à Salomone in libro Sa-
pientiæ celebrata in consortium, ac
communione pelliceret; quæ ubivis
locorum monumenta latitiæ conde-
re nitebatur, nec vel florem intactum
reliquit, quem non odoratu delibasset;
nec potum Apicium, quem faucibus
non sorbisset, nec symphoniam quam
auribus non advocasset, nec formam,
quam oculis non lustrasset; nec Smindri-
dis plumas, quibus non incubisset;
an non tu illi commori concupisceres?

Absit, absit id à me enuntias; malo
insistere vestigiis in derisum & in si-
militudinem improperii habitorem
ab ipsis, quam vel passum cum illis
progredi. Quid ita? Audio enim, in-
quis, turpiter hallucinatos, ex inferni

barathro palinodiam recinentes: Ergo
erravimus à via veritatis, & justitia lu-
men non luxit nobis, & sol intelligentia
non est ortus nobis. Lassati sumus in via
iniquitatis & perditionis, & ambulavi-
mus vias difficiles; viam autem Domini i-
gnoravimus. Quid profuit nobis superbia
nostra, & divitiarum jactantia quid con-
tulit nobis? Transferunt omnia illa tan-
quam umbra; & tanquam nuntius per-
currens; & tanquam navis, quæ pertran-
sit fluctuantem aquam. Coronavimus
nos rosis, & jam spinarum aculeos in-
timas pervadentes medulas sentimus;
Purpurâ, quâ superbivimus in luporum
villos exasperata est; Momentanea
embammata delibavimus, & sulphu-
reas æternum ligurire cogimur offas.
Quantum fuimus in deliciis, tantum
nobis datur tormentum, & luctus. O
maledictum corpus, quod tam deli-
catè nutritivimus! maledictum caput,
quod rosis incinximus; maledictæ au-
res, quæ ob impudicas cantilenas Fu-
riarum obtunduntur symphoniâ; ma-
ledictæ nares, quæ pro Sibariticis o-
doribus mephytifulminatorum cada-
verum opplentur! Maledicta æterni-
tas ipsa, quæ nullum finem malis no-
stris statuet. Nisi igitur extremè meum
enaviget cerebrum, nullam cum illis
vel societatem, vel symposium exam-
bio. Præstat ingredi, & subsequi Her-
culem, nec tam frontem quam exitum
intueri viarum. Sapientissimè & istud.

VI. Quod si autem re ipsa seque-
strato Deo te jam mancipasses aut Ve-
neri, aut Libero Patri, aut initiatus es
Beelphegor, Pluroni que consecra-
tus, nonne expallesceres ad præsentis-
simum mortis nuntium? Nonne velles

acta prioris vitæ rescindere ? Nonne intenderes vitam sanctiorem auspiciari ? Nonne doleres te posthabito cœlorum thesauro, tam impotenti animo corrasisse metalla, quibus tui hæredes in sui perniciem abutentur, tuisque ditati spoliis lautius genio indulgebunt, tui prorsus immemores ? Nonne in jus vocares oculos tuos, amatissimas profundendo lachrymas ob indultam illis tantam licentiam legendi libros lascivos, videndi curiosa, scandalosa, impudica ? Nonne acerbè reprehenderes aures tuas, quod vanis laudibus, facetiis indiscretis sese arrexerint, calumniatoribus intenderint, cantilenarum obscenarum blandè influens viras lamberint ? Nonne dentibus nisi natura expallesceret, linguam ipsam discerperes ob fabulas, ob mendacia, ob verba impudica; ob injurias, & blasphemias; ob detractiones, & calumnias eurgitatas ? Nonne prorumperes in singultus ex imis præcordiis evocandos, quod cum tanta sensualitate indagaveris odores exoticos perfundendo corpus tuum, futurum escam vermium opobalsamo, blandiendo nimium sensibus tuis, aliorumque tecum degentium ? Nonne millies detestareris gustum tuum, & palatum, cui nihil satis conditum erat ; qui nec à cibis vetitis sibi temperavit, nec jejunia ulla tolerare noverat. Nonne acerbissimum dolorem caperes te adeo delicatum in tactu fuisse ; ut nunquam sufferre potueris aut cilicium, aut flagrum, aut aliam quampiam molestiam ? An non in voto esset, tunc surdum, mancum, cœcum te fuisse, quàm tantis te conspurcasse sceleribus; tantum in te devol-

visse damnationis pondus ? Revolve hæc serio, & quantum amas salutem tuam, quantum jus ad regnum filiorum Dei, quantum sanguinem Assessoris tui responde, quid animo conceperis ? Quid loqueris ? Quid mussitas ?

VII. Ita sanè. Hoc me unum anxium haberet, hoc me unum conficeret, quod ea sectatus fuerim, quæ me mensura sunt in interitum ; quod illum laceßere præsumperim, cui militat æther; qui cum occiderit corpus, habet potestatem animam mittere in gehennam; cujus manus nec vivus nec mortuus effugiam. Nam si in præsentiarum ex quovis patrato scelere urgeor stimulis conscientiæ, si nunc illa irrequietis infestat latratibus ; quædò acerbior, intensiusque id præstitura est jamjam imminente districto judicii die ? Si nunc memoria patrati torquet sceleris, quum extra urnam est, suoque etiamnum lenocinatur toxico ; quanto gravius, crudeliusque mentem exagitabit, ubi jamjam virgulâ censoriâ notabitur, & Rhadamanthæis condemnabitur calculis. Hoc unum itaque me maceraret, exederetque, quod unquam injuriosius in summam Majestatem fuerim, habenasque indomitis cupiditatibus, sensibusque meis laxaverim.

VIII. O te igitur mortalium omnium, qui sub convexo nidulantur infelicissimum, ac sideratissimum, qui in eo statu vivis, in quo non auderes mori; qui ea committis scelera, quæ te sub diem exitus tui nec somniasse quidem peroptares ! Quid quæso de illo sentires homine, qui indies omni conatu, studioque strues lignorum conveh-

ret,

ret, agglomeraretve; quibus nisi ea ocus distraheret, nosse certe certius exurendum? An non cerebrum eidem exorbitate diceret, si usque & usque illa cumulatam iret? Quid de illo haberes iudicii, qui in detestato cursu properaret in via abvia, nec monitus desisteret, etiam optimâ fide teneret ad abyssum se deventurum, nisi iter relegeret? An non & istum cursorem helleboro indigere diceret? Quid de alio, qui contractus iniret ingenti suo dispendio, ac incommodo, quos proximâ die vellet irritos? An sanæ mentis tibi videretur & iste? Neutiquam dicis. Nihil enim absurdius, stultiusque fingi potest, quam in sui perniciem esse solerem, ac studiosum.

Reflecte te autem paululum, an non hoc tuo iudicio unguem in ulcere posueris, & tuâmet staterâ te condemnaveris. Nam quid aliud sunt crimina tua, quæ indies exaggeras, quam ligna in tui exustionem, eamque sempiternam, ni ea distrahas, congesta? Quid inquam consensus tuus in peccatum? Nonne contractus cum styge ad illi servendum sequestrato Numine? Quid perseverantia in peccato? Nonne cursus quidam non intercisus ad destinatum inferni barathrum?

Ergo ne tuâmet amissi te convincas, ne tuomet iudicio te sideratissimum mortalium quorumvis profitearis, ab illo à cursu inito, rescinde contractus stupidè admissos; non fac, quæ moriens facta fuisse nolis.

§. II.

Fac modo qua moriens facta fuisse voles.

IX. **A**lterum consilium meum est, ut modo exequaris, quæ moriens facta fuisse voles.

Est hoc desumptum ex Sapientissimo Ecclesiaste, omnes & singulos adhortante: *Quodcumque potest manus tua, instanter operare; quia nec opus, nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud inferos, quo tu properas.* Etenim quum vita nostra sit brevissima mors certissima, & proxima, sapientissimum decretum est operari, quod possumus, seu quod gestiremus peractum; siquidem post mortem nec quicquam boni, quo cæli gloriam, aut illius augmentum mercamur, operari licebit. Mors est illa nox, in qua ex oraculo nemo potest operari. Vita nostra ex adversum dies, & mercatus, in quo omnis generis merces venum prostant, ut cuique quantum velit emere liceat. Finito vero hoc mercatu, nec hilum quisquam præstinare poterit. Quidquid ergo cujuslibet virtutis, ac misericordiæ exercuisse velles, id ocus exequere, ne sero distulisse lachrymis nihilum profuturis conqueraris. Quod ut serio facias,

X. Obversentur animo tuo omnes illi, quorquor temporibus Noachæ præsentis aquarum cataclysmo sese obnoxios citra ullam spem fugæ, remediî, consilii & auxilii conspiciabant. Quid putas animi illis fuit? quanto cum dolore autumas detestatos esse suam nequitiam, incredulitatem, cacinnos splene plenissimo inoptimum senem effulos? Quam promptè mandatis ipsius obsecundassent illo articulo, si valuissent? Certè si vox ipsorum ad aures tuas reverberaretur; ex imis

Opera bona non differenda. Eccle. 9. 10.

Gen. 7.

penetralibus eructantes audires : O nos miseros, ô nos infelices ! Ecce totum verum est, quod Deus per servum suum Noe prædixit ; ecce pœnam, quam nobis minatus fuit ; ecce prophetiam, ac prælagium jam impletum. Et nos insensati vitam illius æstimabamus insaniam, credebamus lenem extitisse sensu, & cerebro destitutum, deliria sua aliis venditasse, nec quod eructaret scivisse ; & tamen ex Tripode erat omne illud, quod loquebatur. Eheu stultitiam nostram, eheu vecordiam, ac dementiam nullo Oceano diluendam ! Et subinde ad Noe, & ad arcam securissimè fluctibus innatantem conversos videres, egurgitantesque perciperes : Serve Dei miserere nostri, in domum tuam nos recipe, pœnitent nos erroris nostri, iussis ac præceptis tuis deinceps obtemperabimus. Quibus ille : jam tempus evolutum est, præterit tempus gratiæ, effluxit tempus misericordiæ, hoc est tempus iudicii, tempus executionis divinæ Justitiæ. Mementote fratres mei, quoties vobis inculcaverim, quiescite agere perverse, à Peccatorum calle desistite; in pœnam, ac condemnationem vestram nisi resipiscatis veniet diluvium, & vos aures verbis meis obturastis, itaque tanquam fabulas, mendacia, deliria explosistis; nullus jam patet refugii locus, ratum fixumque stat omnipotentis decretum, pereundum vobis est, moriendum vobis est.

Procrastinatio no-
nia.

XI. Occurrant torpentes illæ virgines ad januam sponsi serius pulsantes, & eum stomacho ab eodem, aliis intro tripudiantibus rejectæ: *Nescio vos.* Tempus jam evolutum est, & quæ pa-

ratæ erant admixtæ sunt, jam sponsus est in accubitu suo; facessite hinc ocius. *Nescio vos.* Nonne sibi oculos præ dolore eruisset, quod eos sub id tempus tanto cum dispendio clausissent, nec tempestive oleum auctionatæ fuerint ?

XII. Occurrant, quotquot jam Avernibus gemunt compediti vinculis, quantis illi votis exoptarent horam quampiam pœnitendi, ac operandi; & si ea potirentur, quid non agerent ? Sed clausa est janua, etsi mare lachrymarum profunderent exoraturi unicam, non obtinerent; etsi tormenta multiplicata sustinerent, haud evincerent.

XIII. Ne itaque eadem fors te ô peccator involvat, nunc operator bonum ad omnes; nuac exige, quid tunc egisse velles, & exequere. Credo facile quod tunc eructares cum Balaam Pseudo Propheta : *Utinam moriatur anima mea morte iustorum.* Diceres cum Henrico cognomento Pio Romanorum Imperatore : *Utinam anima mea esset in corpore Romualdi;* utinam in corpore vilissimi & abjectissimi monachi, utinam in corpore cuiuspiam Lazari. Occineres cum Poeta : *O mihi præteritos referat si Iupiter annos.* Cur ergo in præsentem non exequeris, cuius tunc coronidem exambires ?

Nim. 23. 10.

XIV. De muliere forti vaticinatus est Sapiens: *Ridebit in die novissimo;* 25. In gaudia exporriget frontem, & intra præcordia exultantis animi iubilo triumphabit. Mira profecto huius mulieris constitutio. Tunc cum singultibus certandum, cum de tabula pœnitentiæ

tentia in naufragio proximo cogitandum, cum mors terribilium omnium terribilissima instat, ipsa risibus ac salibus detinetur. Quid istud? Dicerem stupidam ac deliram, quæ imminetia mala non prospicit, nisi eam facer textus fortem ac prudentem contestaretur. Adhortarer ad exomologesim; sed quæ dispositio inter risus & gaudia; commonerem instantis jam certaminis, sed ridet: *Ridebit in die novissimo.* Unde hoc?

XV. Cogitabit quispiam tum primum vanitatem, pro qua tantopere mortales desudant perpexisse, atque idcirco sectatores illius explosisse. Luctante cum morte Eminentissimo quopiam Patre, & aulicis omnia diripientibus, Simia quæ incoram aderat, lectura & ipsa spolia ad pileum Cardinalis advolat, eumque capiti imponit, quasi dignum patellâ operculum. Vidit hoc Cardinalis, & quamvis summis anginae cruciaretur doloribus, in eos effusus est cachinnos, ut & ulcus, quò suffocabatur, ruptum fuerit, & ille ex scena illa mirum in modum hilaratus, Nihil verat itaque eandem ob causam, mulierem illam fortem edidisse risum, videndo tunc planius, luculentiusque hominum vanitatem, summamque disparitatem mortis ac vitæ. Nam cum vitam per omnia dedecora transfuderint, morte honesta defungi cupiunt, nescientes quod qualis vita mors est ita.

XVI. In hunc modum risum movit institutoribus Eremitarum quispiam. Licitaturus is equum in forum procefferat, cumque plurimos iultraisset, nullum suis respondere votis edixit. In-

stant mercatores, qualemnam ergo cuperet? Quibus ille: qui caudam habet at Pavonis. Tum cunctis petulantis animi pruritu cachinnantibus, dignam sua professione intulit sequelam. Mene, an vosmet ipsos ridetis; qui cum bestialem vitam ducatis, pavonis veltiam Angeli sirma vani augures præminamini. In toto equorum genere monstrum, quale inquiri mihi non exhibetis, nec inter homines qui quum flagitiosissimè vixerit, sanctissimè obierit. Et hanc stultitiam præfata mulier exhibilare splene diducto potuit.

XVII. Verum Sapiens causam sufficientem attulit, quando de eadem restatum reliquit bonorum operum meritis gravem, ac gratiâ opulentam decessisse: *Quæsit, ait, lanam & linum, & operata est consilio manuum suarum. Manum suam misit ad fortia, & digiti ejus apprehenderunt fenum. Manum suam aperuit inopi, & palmas suas extendit ad pauperem.* Hæc causa est, quæ illi risum movit, quod non nuda, ut alii, sed bene vestita, præmissis per manus pauperum magna ex parte opibus suis exierit. *Ridebit in die novissimo.* Eodem ex capite, quisquis Deo vitam suam impendit, quisquis in imitando Domino suo serio desudavit, quisquis omnia ad majorem illius gloriam retulit, quisquis proximo, quam potuit misericordiam exhibuit, gaudiò triumphabit; quum se haud secus ac alterum Jacobum revertentem cum turba meritorum viderit, accepturum præmium laborum ac certaminum suorum. Hoc ne te aliquando gaudio frustreris, *fac modo, quæ moriens facta fuisse voles.*

XVIII. Gestires tunc cum Evangelico

gelico seruo prægustare jam in suprema
lucta cæli gaudia, videre adstantes An-
gelos accinctos ad deducendam ani-
mam tuam, audire illos invitantes:

Math. 25.
21.

*Euge serve bone & fidelis, quia in pauca
fuisi fidelis, supra multa constituens intra
in gaudium Domini tui.* Brevis seruitus
tua æternis pensabitur stipendiis, labo-
res modici sempiternâ donabuntur qui-
ete; in edias tuas cælestis excipiet am-
brosia; & quantum te humiliasti in
terris, te amore Domini submittendo,
tantum nunc effulgebis in cælis, eod-
dem te subvehente. Esto nunc fidelis
servus & prudens, opera Domini rite
ita exequere, ut dicere possis: *Domine
quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia
quinque superlucratu sum:* Tu mihi de-
didisti facundiam, & ego illa usus sum
ad te laudandum, & promovendam
gloriam tuam. Tu mihi contulisti in-
genium excellens, & ego illud ad inve-
stigandas illas scientias adhibui, ex qui-
bus tibi duntaxat evaderem gratior;
tu me dotasti voluntate liberrima ad
amandum quidquid vellem, & ego ni-
hil præter te summum bonum meum,
atque infinitè amabile dilexi. Tu mi-
hi dispensasti opes plurimas, has ego ut
accepi, ita in tui gloriam & proximi
commodum erogavi. Tu mihi aptasti
membra, & ego illa pro virili meo ser-
vitiis tuis impendi, ac consecravi. *Do-
mine quinque talenta &c.* Esto inquam
talis, ut in spem supparis felicitatis as-
surgere possis.

Ibid. 20.

XIX. Si in illa lucta invocares Ma-
trem Domini tui, Patronam tuam, il-
lamque appropinquantem cerneret in-
tra manus suas virginèas receptura a-
nimam tuam de corpore egressam; an

non maximò gaudiò exilires de cultu
illi impenso, de conservata puritate
corporis & animæ contra violentos
assultus Orci & porci carnis tuæ? Non-
ne triumphares jubilò, te in illius soda-
lità meruisse stipendia? O quanta vo-
luptas manet egregios milites post de-
fensum strenue thesaurum regium, post
retusos potentissimi hostis insultus,
post prodiones domesticas ingenio-
sè elusas, aut fortiter vindicatas; eun-
dem, & multo sublimiorem plausum
& gloriam prætolari poteris, si te stre-
nuum athletam præstiteris, & fidele
magnæ Matris mancipium.

XX. Si abhinc horâ proximâ com-
mendatio animæ tuæ recitaretur, an
non intensissimo affectu ageres gratias
animæ tuæ pro optimo regimine, cor-
pori tuo pro patientia ac subiectione?
An non benediceres omnia ipsius jeju-
nia, omnes abstinentias, quæ illi hono-
rabilem in cælesti convivio locum ap-
tarunt? An non gauderes de omnibus
tribulationibus tuis, quas amore Dei
fortiter passus es, de omnibus actioni-
bus, quas in gloriam illius dirigere so-
litus? Quidni inquis. Tunc enim dul-
cia apparerent quæ nunc amara viden-
tur, tunc amabilia quæ in præsentem ex-
crabilia, tunc vere gaudiosa, quæ nunc
odiola.

Age itaque nunc, quæ illo momen-
tò acta & consummata velles. Et si vi-
tam tuam judicas mercatum, ita au-
ctioneris, ut venditis licet omnibus the-
saurum regni cælestis obtineas. Si cur-
sum, sic propera, ut bravium apprehen-
das; si tempus sementis, ita semen tu-
um dispergas, ut messem in æternitatis
horrea invehas. Si dies mercenarii, ita
labo-

labora ut denarium futuræ beatitudinis merearis. Verbo fac modo quæ moriens facta fuisse voles.

XXI. Hanc doctrinam S. Patriarcha noster in aures Exercitiorum suorum libello in hæc verba omnibus salutis suæ curam habentibus reliquit: *S. Ignat. lib. 2. Exer. Si mors ingrueret, quem me malletm obser- vasse modum in presenti deliberatione; jux-*

ta hunc igitur eligendum nunc esse facile intelligam, Quod in ultimo agone gauderes te fecisse, id nunc dum vivis exequere.

Huic consilio quisquis acquieverit, confidat se animo intrepido mortem adventantem excepturum, rationes suas cum laude positurum, & pro meritis coronam gloriæ accepturum.

CONCIO XXXVIII.

IN DOMINICA IX. POST PENTECOSTEN.

Videns civitatem flevit super eam. Luc. 19.

ARGUMENTUM.

LAMENTATIO CHRISTI.

I. Gnatum tenerioribus, ac invalidioribus mentibus vitium est, ut prope nullâ datâ causâ in lachrymas liqueant. Aud. Quum enim dolorem conceptum continere nequeant; lachrymis, & suspiriis habenas laxant, perque illa eundem egerunt. At verò sapientes, & viri fortes exortam intra præcordia mœstitiâ validissimâ strugulant impetu, & non nisi rarissimè, gravissimisque de causis luctibus indulgent; Nec tam lachrymis, & ejulatu mulierum ritu, ac puerorum, quam consiliò, ac viribus obtinere nituntur, quod intendunt.

Ergò cum sapientia æterna dolorem suum foras evaporaret, cum civitati Hierosolymitanæ illa chrymetur, oculosque fletuum demergat Oceano, causa perquam gravis esse oportuit. Et quænam illa? Sanè non alia, quam cuius meminit sacer Evangelii textus: *Si cognovisses & tu, quæ ad pacem tibi.* Non expendebat, quæ illi conducerent ad pacem cum DEO, cum proximo, & se ipso servandâ; laborabat ignorantia rerum divinarum, ac humanarum. Et videtur mihi hæc lamentatio Domini mei coincidere cum threnis Moysis, super cæcitatem populi sui plorantis: *Dom. 32. 29 Utinam saperent, & intelligerent, ac novissima præviderent!*

Operæ itaque pretium fuerit expendere illam accuratius, & videre, an non iisdem